

*Forslag til Lov om Grænsegendarmeriet,  
Forslag til Lov om Forandring i Lov  
Nr. 88 af 8de Maj 1894 om Anlæg og  
Drift af private Jernbaner og*

*Forslag til Lov om et midlertidigt Løn-  
ningstillæg for Finansaaret 1902—1903.*

i den Form, hvori de ere vedtagne af Folketinget, med Anmodning om deres Forelæggelse her. Forelæggelsen sker herved. Eksemplærer villé blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

*Anden Behandling af Forslag til Fi-  
nanslov for Finansaaret fra 1ste April 1902  
til 31te Marts 1903.*

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 663 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1607 ff.).

Uden for Betænkningen var der intet Ændringsforslag stillet.

**Formanden:** Til denne Sags Foretagelse i Dag udkræves det høje Tings Samtykke, idet den Tid, i hvilken Betænkningen efter Forretningsordenen skal foreligge trykt, endnu ikke er udløben. Jeg vil imidlertid anse dette Samtykke som meddelt, hvis ingen udtaler sig derimod. (Ophold). Det er saaledes meddelt.

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

**Ordføreren (P. G. C. Jensen):** De af Flertallet stillede Ændringsforslag have det fælles Karaktermærke, at det ikke drejer sig om ny Bevillingsposter, der ønskes optagne paa Forslaget, idet de alle uden Undtagelse angaa Fjernelsen af saadanne Poster, som man ikke billiger. Der er ganske vist adskillige Poster, Flertallet kunde ønske at sætte ind, og der er ogsaa andre Poster end de i Betænkningen nævnte, som Flertallet kunde ønske at foretage Forandring i. Naar man dog har indskrænket sig til at stille disse 9 Ændringsforslag, er det for ikke at give Anledning til den for Regeringen kedelige Situation, at den ikke kan faa en ordinær Finanslov i Stand inden Finansaarets Udgang. Dette har været Grunden til, at Flertallet ikke har opstillet

ny Poster, som Folketinget vilde behøve om det saa kun var ganske kort Tid til at overveje. Man har indskrænket sig til at stille saadanne Ændringsforslag, som ikke kunne fremkalde nogen Debat mellem Tingene. Folketinget har jo nemlig beständig for sig hævdet Retten til at nægte at give Bevillinger, som det ikke billiger. Der kan jo ikke være mindste Tvivl om, at Folketinget vil anerkende ganske den samme Ret for Landstinget, at det altsaa vil erkende, at naar der er Bevillingsposter, som Landstinget ikke er enigt i, saa maa disse Bevillingsposter bortfalde. Derfor har man indskrænket sig til de faa Ændringsforslag, jeg nu skal nævne, og med Hensyn til hvilke jeg skal bemærke, at de falde i tre Kategorier.

Den første Kategori omfatter saadanne Poster, som efter Flertallets Mening ikke høre hjemme paa Finansloven, men bør være Genstand for Drøftelse paa selvstændige Lovforslag. Det første af de Forslag, hvortil jeg her sigter, er det under Nr. 1 anførte. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der ved en Trykfejl eller Inkurie, hvad det nu er, er kommet til at staa som Overskrift: „Justitsministeriet“, hvilket ærede Medlemmer naturligvis have opdaget er forkert, idet § 5 jo angaar de indirekte Afgifter. Det har staaet paa et Manuskript til Oplysning om, hvilket Ministerium man skulde forhandle med, og senere er det ikke blevet fjernet. Under en Konto paa § 5 er der i Folketinget optaget en Anmærkning, som gaar ud paa, at Gebyret for Navneforandring skal beregnes med 4 Kr. for hver Udfærdigelse, og at dette Gebyr skal tilfalde Embedsmanden uden Afdrag i hans Lønning. Det mener man ikke bør gøres til Genstand for Afgørelse paa Finansloven, idet det bør være forbeholdt en særlig Lov. For Øjeblikket er Forholdet det, at Navneforandring bevilges ad mandatum af Justitsministeriet efter Ansøgning i ethvert enkelt Tilfælde og mod et ret højt Gebyr, som tilfalder Statskassen. Hvad Forslaget gaar ud paa, er at nedsætte Gebyret fra dette ret høje Beløb til 4 Kr. og at tillægge Embedsmanden det uden for hans faste Løn. I begge Henseender mener Flertallet, at det er urigtigt at tage Bestemmelse paa Finansloven. Man mener nemlig, at Gebyrnedsættelse bør finde Sted ved selvstændig Lov og at der ligeledes ved en selvstændig Lov bør tages Bestemmelse om, hvorvidt det ikke skal gaa ind i Statskassen men tilfalde Embedsmændene. Foruden dette, som er selve Anmærkningens egentlige Indhold,